

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BẢY

NỮ DỊ NHÂN LÀ TRANG TUYỆT SẮC

Hai bên tỷ đấu hồi lâu, tiếng khí giới dần dần chậm lại. Nhưng những luồng kinh phong rít lên vù vù mỗi lúc một mạnh.

Phương Sinh đại sư nói:

- Nội lực của đạo hữu không địch lại bản tăng đâu. Bản tăng khuyên đạo hữu mau mau hạ khí giới theo bản tăng về chùa Thiếu Lâm. Nếu không thì chỉ chống chọi thêm một lúc nữa là bị nội thương trầm trọng.

Bà kia đằng hắng một tiếng rồi la hoảng:

- úi chao ôi!

Lệnh Hồ Xung cảm thấy sau gáy có giọt nước bắn tới. Chàng đưa tay lên sờ thì thấy máu hồng rây vào. Té ra giọt nước bắn vào đó là giọt máu tươi.

Phương Sinh đại sư nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Đạo hữu bị thương không chống được nữa rồi.

Tân Quốc Lương tức giận nói:

Mụ là yêu tà ma nữ, sư thúc mau hạ thủ chém phứt đi để báo thù cho ba vị sư đệ. Đối với bọn yêu tà, đâu có thể giữ lòng từ bi được?

Bỗng nghe tiếng bà kia thở hổn hển, chân bước loạng choạng sắp té đến nơi. Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bà bà bảo ta đi theo là để bảo vệ cho bà. Hiện giờ gặp đại nạn. Có lý đâu ta không nhìn nhối gì tới? Tuy Phương Sinh đại sư là một vị cao tăng đắc đạo, lão họ Tân là một hán tử thẳng thắn, ta cũng không thể để bà bà bị táng mạng về tay bọn họ được.

Soạt một tiếng! Chàng rút kiếm ra đồng dục nói:

- Phương Sinh đại sư! Tân tiên bối! Xin các vị nói tay rộng lượng trở về chùa Thiếu Lâm đi! Nếu không thì vẫn bối đành phải đắc tội.

Tân Quốc Lương lớn tiếng quát:

- Gã này cũng giống yêu tà, giết luôn cả gã đi!

Hắn vung kiếm đâm tới sau lưng Lệnh Hồ Xung nghe đánh véo một cái.

Lệnh Hồ Xung sợ nhìn thấy bà bà, không dám xoay mình chỉ né người sang bên để tránh.

Bà kia bỗng la lên:

- Phải cẩn thận đấy!

Nhưng Tân Quốc Lương là tay hảo thủ đời thứ hai Thiếu Lâm khi nào để Lệnh Hồ Xung tránh thoát?

Lệnh Hồ Xung vừa né mình đi, thanh trường kiếm của Tân Quốc Lương cũng chênh chếch đâm tới.

Phương Sinh bỗng la lên:

- Tội nghiệp!

Nhà sư tưởng nhất kiếm đó tất đâm trúng Lệnh Hồ Xung xuyên từ sau lưng ra tới trước ngực.

Bỗng nghe Tân Quốc Lương "ối" lên một tiếng. Người hấn vọt lên không, lướt qua bên vai trái Lệnh Hồ Xung rớt xuống đất. Hấn đẩy dựa mấy cái rồi nằm yên. Hấn chết rồi!

Không hiểu Tân Quốc Lương đã bị độc thủ của bà bà thế nào mà uống mạng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh "bình" một tiếng! Bà bà bị trúng một nhất chưởng của Phương Sinh ngã ngửa về phía sau.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, chàng nghiêng người phóng kiếm vào Phương Sinh. Chiêu kiếm này thế đi cực kỳ xảo diệu, nó bức bách Phương Sinh phải nhảy lùi lại.

Lệnh Hồ Xung lại phóng theo chiêu nữa. Phương Sinh giờ binh khí lên đỡ.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm về thì đã thành thế đối diện với Phương Sinh. Chàng thấy nhà sư già dùng thứ binh khí là một cây bồng bằng gỗ dài ba thước, không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ bụng:

- Không ngờ binh khí của lão chỉ là cây bồng gỗ ngắn ngủi. Nội lực vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này thiệt lợi hại! Nếu ta không dùng kiếm thuật kiếm chế lão thì bà bà không thoát chết được.

Chàng nghĩ vậy liền đâm trên một kiếm, dưới một kiếm. Rồi chàng lại đâm luôn hai chiêu nữa. Kiếm pháp chàng thi triển đây là kiếm pháp của Độc cô cầu bại mà Phong Thanh Dương đã truyền thụ cho ngày trước.

Phương Sinh đại sư thấy Lệnh Hồ Xung thi triển mấy chiêu này liền mặt tái mét, miệng ấp úng:

- Người... người...

Lệnh Hồ Xung không dám ngừng lại. Chàng tự biết bản thân không còn chút nội lực nào, chỉ sơ hở một chút là bị nội lực của đối phương đánh tới ngay. Dĩ nhiên mình phải chết đã đành, nhưng bà kia cũng bị lão bắt đem về chùa Thiếu Lâm xử tử.

Gặp lúc trong lòng trống rỗng sáng suốt, chàng liền đem mấy ngàn chiêu thức biến ảo kỳ diệu về "Độc cô cửu kiếm" ra mà phát theo ý muốn.

Ngày trước Độc Cô Cầu Bại tung hoành võ lâm, khắp thiên hạ không ai địch nổi, thậm chí lão cầu thua lấy một lần cũng không được, kiếm pháp của lão tuyệt diệu đến độ xuất quỷ nhập thần. Nếu Lệnh Hồ Xung một là không mất hết nội lực, hai là trong những chỗ tinh vi về kiếm pháp còn những điểm chưa lĩnh hội hoàn toàn, bằng không thì Phương Sinh đại sư bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng chống nổi chục chiêu.

Phương Sinh đại sư cứ phải lùi hoài. Còn Lệnh Hồ Xung thì cảm thấy nhiệt huyết trời lên ngực, cánh tay mềm nhũn rất là khó chịu. Kiếm chiêu chàng sử mỗi lúc một bạc nhược.

Phương Sinh đại sư bỗng quát lên một tiếng thật to:

- Buông kiếm xuống!

Tay trái nhà sư nhằm chụp trước ngực Lệnh Hồ Xung còn cây đoản bồng bên tay mặt nhằm đánh vào cánh tay phải chàng.

Cánh tay Lệnh Hồ Xung nguyên kiết lực. Chàng phóng chiêu kiếm sau mới được nửa vòng thì cánh tay rũ xuống.

Giả tử là người khác thì chiêu kiếm sơ hở này chỉ còn đường đưa tính mạng cho đối phương. Nhưng kiếm pháp của chàng đã không vào khuôn phép nào thì cũng không biết đâu là hư hay thực không biết đâu là chính hay phụ, trong bụng muốn thế nào là sử ra như vậy.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tuy hạ thấp xuống mà vẫn đâm ra được. Có điều như vậy dĩ nhiên chậm lại một chút.

Phương Sinh đại sư bản lãnh cực kỳ lợi hại. Tay trái lão vung ra nắm được trước ngực chàng, nhưng nhà sư vẫn hoài bão lòng từ bi không nhẫn tâm lực, cất tiếng hỏi:

- Ngươi là môn hạ ai?...

Lúc này mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã đâm tới trước ngực nhà sư. Nhưng chàng đối với vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này rất đem lòng kính ngưỡng, vừa cảm thấy mũi kiếm chạm vào da đối phương liền rút về ngay.

Cử động này quá mạnh khiến người chàng hất ngửa về phía sau ngồi phệt xuống đất. Miệng chàng không ngớt chảy máu tươi ra.

Phương Sinh đại sư đề tay vào chỗ bị thương trước ngực mỉm cười nói:

- Hảo kiếm pháp! Thiếu hiệp mà không lưu tình thì tính mạng lão tăng đã chết uống rồi.

Nhà sư không nhắc gì đến chính lão đã nhẹ tay không bóp Lệnh Hồ Xung.

Lão nói rồi không ngớt lo lắng.

Nguyên Lệnh Hồ Xung tuy thu kiếm kịp thời, song mũi kiếm đã đâm sâu vào trước ngực nhà sư mấy tấc, vết thương không phải là nhẹ.

Lệnh Hồ Xung một tay chống xuống đất, đầu rũ xuống nói:

- Vãn bối... mạo phạm tiền bối... thật hối hận vô cùng!...

Phương Sinh đại sư mỉm cười nói:

- Không ngờ kiếm pháp tuyệt diệu của Phong Thanh Dương tiền bối vẫn còn truyền nhân ở thế gian. Ngày trước lão nhân đã chịu ơn to của Phong tiền bối. Câu chuyện này lão tăng.. lão tăng không thể tự mình chủ trương được.

Nhà sư thò tay vào trong áo cà sa móc một gói giấy ra, mở lấy hai viên thuốc lớn bằng mắt rồng nói:

Đây là linh dược trị thương của chùa Thiếu Lâm, thiếu hiệp hãy uống một viên đi!

Nhà sư ngần ngừ một lúc rồi tiếp:

- Còn một viên đưa cho nữ thí chủ kia.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Thương thế của vãn bối trị không khỏi được nữa, còn uống thuốc làm chi cho uống? Đại sư giữ lấy viên thuốc để mà dùng.

Phương Sinh lắc đầu đáp:

- Không cần!

Rồi đặt cả hai viên thuốc xuống trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Đoạn nhà sư đưa mắt nhìn bốn cái tử thi của bọn Giác Nguyệt, Tân Quốc Lương, thân sắc lão rất thê lương! Lão giơ tay lên tụng niệm kinh văn một lúc, diện mạo trở lại bình hòa. Sau cùng mặt lão dường như bao phủ một làn thánh quang sáng rực. Phải là bậc xứng đáng với bốn chữ "đại từ đại bi" mới có hình dong này...

Phương Sinh đại sư niệm kinh xong quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Thiếu hiệp! Truyền nhân của kiếm thuật Phong tiên bối quyết không phải là phe yêu tà. Thiếu thí chủ đầy lòng nghĩa hiệp, theo lẽ ra không thể chết uống. Có điều trong người thiếu hiệp bị thương rất quái dị, không thể lấy thuốc thang mà chữa được, cần luyện nội lực cao thâm mới bảo toàn được tính mạng. Theo ý kiến của lão tăng thì thiếu hiệp nên theo lão tăng về chùa Thiếu Lâm để bấm rõ với chương môn phương trượng đem nội công tâm pháp tối thượng của bản phái truyền thụ cho.

Nhà sư ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Về việc luyện nội công tâm pháp này cần đến "duyên pháp". Lão tăng vô duyên với vụ này. Chỉ có Phương Chứng sư huynh, chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm, từ bi quảng đại hoặc giả có duyên cùng thiếu hiệp mới truyền thụ tâm pháp này.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối xin đa tạ hảo ý của đại sư. Xin chờ cho vãn bối hộ tống bà cụ kia đến chỗ bình yên, nếu may mắn vãn bối chưa chết sẽ lên chùa Thiếu Lâm bái kiến đại sư cùng chương môn phương trượng.

Phương Sinh nói:

- Thiếu hiệp... kêu nữ thí chủ đó bằng bà cụ ư? Thiếu hiệp ơi! Thiếu hiệp là đệ tử danh môn chính phái, không nên cùng phe đảng với bọn yêu tà. Lão tăng lấy lời thành thực khuyên can. Mong rằng thiếu hiệp nghĩ kỹ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bậc đại trượng phu đã trót lời hứa với người ta, có lý đâu lại thất tín được?

Phương Sinh đại sư thở dài nói:

- đành vậy! Lão tăng về chùa Thiếu Lâm trước chờ thiếu hiệp đến.

Nhà sư ngó lại thì thể bốn người lần nữa rồi nói:

- Bốn cái túi da hôi hám này mai táng cũng được mà không mai táng cũng vậy. Đã lìa cõi trần, thì nhất thiết thành không hết.

Nhà sư nói đoạn xoay mình từ từ bước đi.

Bà kia chờ nhà sư đi mấy bước rồi nói:

- Lệnh Hồ Xung! Người hãy đi theo lão hòa thượng kia! Lão bảo nội thương người có thể trị được vì nội công tâm pháp phái Thiếu Lâm là một tâm pháp có một không hai trên đời. Sao người lại không đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối đã nói hộ tống bà bà thì dĩ nhiên phải đưa đến nơi đến chốn.

Bà kia nói:

- Chính người đã bị thương thì còn hộ tống ai được?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bà bà cũng bị thương. Chúng ta cùng đi thôi!

Bà kia nói:

- Ta là yêu tà ngoại đạo còn người là đệ tử danh môn. Người đừng đi theo ta để làm bại hoại danh môn chính phái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối chẳng còn danh dự gì thì ai nói sao cũng mặc. Bà bà! Bà bà đối xử với văn bối tử tế quá! Lệnh Hồ Xung này chẳng phải con người không biết điều. Hiện giờ bà bà bị trọng thương mà văn bối bỏ đi thì còn ra người thế nào được?

Bà già kia hỏi lại:

- Giả tử bây giờ ta không bị thương thì người bỏ ta mà đi phải không?

Lệnh Hồ Xung chưng hửng, gượng cười đáp:

- Nếu bà bà không tị hiềm văn bối là kẻ hậu sinh ngu dại cho đi làm bầu bạn thì Lệnh Hồ Xung này sẽ ở luôn bên mình bà bà để trò chuyện cho khây khỏa. Có điều văn bối tính tình lỗ mãng, tự ý làm càn. E rằng chỉ mấy ngày sẽ làm cho bà bà phát ngán, không muốn nói năng với văn bối nữa.

Bà kia háng dạng một tiếng.

Lệnh Hồ Xung xoay tay đưa viên thuốc của Phương Sinh đại sư về phía sau nói:

- Vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này thật tử tế hết chỗ nói. Bà bà giết bốn tên đệ tử của lão mà lão bớt thuốc lại dành cho bà bà trị thương, chính lão lại không uống.

Bà kia nói:

- Những con người hợm mình là danh môn chính phái thường giả làm bộ tử tế, ta mới chẳng coi họ vào đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà! bà uống viên thuốc này đi! Văn bối uống vào quả thấy trong lòng khoan khoái hơn trước. Bà kia ậm ừ một tiếng nhưng không lại lấy thuốc.

Lệnh Hồ Xung lại gọi:

- Bà bà!...

Bà kia ngắt lời:

- Hiện giờ chỉ có hai người là ta và ngươi, sao cứ kêu "bà bà", "bà bà" không ngớt miệng? người kêu ít đi mấy câu không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dạ! Kêu ít đi mấy câu có chi là không được? sao bà bà không cầm lấy viên thuốc này mà uống?

Bà kia nói:

- Ngươi đã bảo thuốc linh đan của phái Thiếu Lâm công hiệu, tức là nói thuốc của ta không chữa được ngươi. Vậy sao ngươi không uống nốt cả viên thuốc của nhà sư già này đi?

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi! Văn bối bảo thuốc chữa thương của bà bà không hay bao giờ? Bà bà nói vậy chẳng là oan uổng cho văn bối lắm ư? Hơn nữa, thuốc trị thương của phái Thiếu Lâm có công hiệu cũng để bà bà uống đặng có khí lực mà lên đường.

Bà kia hỏi:

- Có phải ngươi đánh bạn với ta buồn lắm không? Thế thì ngươi đi đi! Ta không giữ ngươi nữa.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Sao bây giờ bà lão này lại khó tính đến thế, chỉ kiếm cách xoay mình hoài? à phải rồi! Bà bị thương khá nặng, trong mình không được khoan khoái, dĩ nhiên trở thành khó nết, mình chẳng thể trách bà được.

Chàng nghĩ vậy liền cười nói:

- Hiện giờ văn bối muốn đi nửa bước cũng không nổi nữa. Dù đi được văn bối cũng không đi đâu. Huống chi... huống chi... hà hà...

Bà kia tức giận gất lên:

- Huống chi làm sao? Hà hà cái gì?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Hà hà hà hà hà... huống chi văn bối có đi được cũng không muốn đi, trừ trường hợp bà đi theo văn bối.

Nguyên chàng đối với bà này nói năng rất cung kính, lễ độ, nhưng chàng thấy bà loạn trí dở hơi không kể đến lễ phải, chàng đâm ra phóng túng. Chàng có biết đâu bà vẫn không tức giận không gất gồng. Đột nhiên bà im tiếng, không hiểu nghĩ tâm sự gì mà chẳng nói nửa lời.

Lệnh Hồ Xung nói:

Bà bà!...

Bà già gạt đi:

- Lại bà bà rồi! Người chưa kêu ai bằng bà bà bao giờ phải không? Bây giờ gặp dịp cứ kêu hoài không biết chán miệng.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Từ giờ trở đi văn bối không kêu tiền bối bằng bà bà thì kêu bằng gì cho được?

Bà kia lẳng lặng không nói gì, hồi lâu mới đáp:

- Bây giờ chỉ có hai người ở đây, cần gì phải kêu gọi? người cứ mở miệng dĩ nhiên là nói với ta, chẳng lẽ còn nói với người thứ hai nào khác?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Có khi văn bối thích nói một mình, sợ bà bà hiểu lầm.

Bà kia hứ một tiếng rồi nói:

- Người ăn nói không đứng đắn, chẳng trách tiểu sư muội không thích người.

Câu này đúng là một nhát dao đâm vào trái tim Lệnh Hồ Xung. Lòng chàng se lại bất giác tự nhủ:

- Tiểu sư muội không thích ta mà thích Lâm sư đệ phải chăng vì ta hành động và nói năng không đứng đắn? Thậm chí nàng không muốn đem việc chung thân ủy thác vào ta! Phải rồi! Lâm sư đệ theo đúng mực thước, quả ra tuồng chính nhân quân tử, chẳng khác gì sư phụ. Đừng nói tiểu sư muội, giả tử là con gái cũng thích gã chứ không thích tên lẳng tử Lệnh Hồ Xung vô hạnh này. Chao ôi! Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! suốt đời người chỉ rượu chè be bét, không giữ môn qui. Thiệt không còn thuốc nào chữa được. Người kết giao cả với tên đại đạo hái hoa là Điền Bá Quang, ngủ cả trong kỹ viện tại Hành Dương. Tiểu sư muội chán ghét người lắm là phải.

Bà kia thấy chàng không nói gì liền hỏi:

- Sao? Ta nói câu đó làm người thương tâm chăng? Người giận ta rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Văn bối không tức giận chi hết. Bà bà nói đúng lắm! Văn bối ăn nói chẳng đứng đắn chút nào, hành động cũng không chân chính. Trách gì tiểu sư muội không thích văn bối. Cả sư phụ sư nương cũng không thích văn bối là phải.

Bà kia nói:

- Người bất tất phải thương tâm: sư phụ, sư nương, tiểu sư muội không ưa thích người chẳng lẽ... chẳng lẽ trên đời không còn một người nào ưa thích người nữa hay sao?

Bà nói câu này bằng một giọng rất dịu dàng, chứ đầy nỗi an ủi.

Lệnh Hồ Xung xúc động vô cùng. Ngực chàng nóng bừng, họng như đứt nút chặt. Chàng ấp úng:

- Bà bà đối đãi với văn bối tử tế quá... dù trên đời không còn người nào ưa văn bối... cũng chẳng cần gì...

Bà kia nói:

- Miệng lưỡi người thật bẻo léo khiến người nghe phải khoan khoái. Chẳng trách nhân vật kiêu kỳ như Lam Phụng Hoàng ở Ngũ độc giáo cũng vì người mà điên đảo thần hồn. Được lắm! Người không đi nổi, ta cũng không đi nổi. Bữa nay đành nghỉ trên sườn núi này. Chẳng hiểu bữa nay có chết không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Bữa nay không chết, chưa hiểu ngày mai có chết không. Ngày mai không chết lại chưa hiểu ngày mốt có chết không...

Bà kia nói:

- Đừng rườm rà nữa! Người chậm chạp lê bước đi, ta theo sau đi tới.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà không uống viên thuốc này của lão hòa thượng thì tại hạ e rằng không lê nổi một bước.

Bà kia hỏi:

- Người lại nói nhăng rồi. Ta không uống viên thuốc này sao không cất bước nổi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối không nói nhăng chút nào cả. Bà bà không uống thuốc, thương thế không đỡ, làm gì còn tinh thần để gảy đàn. Gặp lúc văn bối trong dạ bồn chồn còn đâu khí lực mà lê đi? Đừng nói lê bước, mà nằm đườn ra cũng không đủ khí lực.

Bà kia bật tiếng cười hình hích hỏi:

- Đã nằm sao lại không đủ khí lực?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Sườn núi này dốc thoải thoải, văn bối mà không vận khí thì lập tức lăn xuống khe suối, chẳng chết nát thân cũng chết ngộp nước.

Bà kia thở dài nói:

- Người bị trọng thương không biết chết lúc nào mà vẫn còn hứng chí nói đùa. Con người như vậy trên đời thật hiếm có.

Lệnh Hồ Xung cầm viên thuốc khế liệng về phía sau nói:

- Bà bà uống lệ đi!

Bà kia nói:

- Hừ! Phàm kẻ nào đã hợm mình ở danh môn chính phái là chẳng ra cái gì. Ta uống làm chi viên thuốc của phái Thiếu Lâm cho bẩn miệng?

Lệnh Hồ Xung la lên một tiếng "Trời ơi!". Chàng dùng sức nghiêng mình qua mé tả, liền thuận theo bề dốc lăn tròng trọc xuống khe suối.

Bà kia giật mình kinh hãi la lên:

- Coi chừng!

Lệnh Hồ Xung tiếp tục lăn xuống. Tuy sườn núi không dốc lắm nhưng rất dài. Lệnh Hồ Xung lăn xuống đến bờ suối. Chân tay cố sức chống đỡ mới dừng lại được.

Bà kia la lên:

- Được rồi! Ta uống viên thuốc thối tha của nhà sư già đó là xong. Người... người bò lên đây!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Một lời văn bối đã nói dĩ nhiên phải nhớ.

Lúc này hai người cách nhau đã xa. Lệnh Hồ Xung không đủ khí lực phát thanh đi xa. Bà kia văng vẳng nghe tiếng chàng nhưng không hiểu nói gì liền hỏi:

- Người bảo sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối... văn bối...

Bà kia giục:

- Lên đây lẹ đi! Ta đã chịu lời uống thuốc rồi.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy run bầy bầy toan trèo lên, nhưng sườn núi dốc lăn xuống thì dễ, trèo lên thật khó khăn vô cùng!

Lệnh Hồ Xung chỉ đi được hai bước, chân đã nhũn ra, xiêu đi một cái ngã lăn vào khe suối.

Bà kia ở trên cao trông thấy tron lòng hồi hộp, cũng lăn xuống theo. Lúc lăn đến bên mình Lệnh Hồ Xung, bà vươn tay trái ra nắm lấy gót chân bên trái chàng. Bà thở hồng hộc mấy hơi lại đưa tay phải nắm lấy sau lưng chàng kéo lên thì người chàng ướn sững.

Lệnh Hồ Xung đã uống mấy ngụm nước suối, mắt nẩy đom đóm. Chàng định thần nhìn xuống đáy nước trong suốt thấy bóng một vị cô nương nhỏ tuổi đang nắm lấy sau lưng mình. Chàng ngẩn người ra.

Đột nhiên cô gái ở phía sau "ọc" lên một tiếng rồi thổ ra một búng máu tươi nóng hổi vào đây cổ chàng. Đồng thời cô ta nằm phục lên lưng như người bị tê liệt.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy da thịt mềm mại của cô áp vào mình. Lại thấy món tóc dài đập lên mặt. Bất giác lòng chàng băng khuâng.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn xuống bóng dưới nước thì thấy một bên mặt trái xoan nàg. Mắt nàg nhắm chặt. Lông mi rất dài. Tuy nhìn bóng lộn dưới nước không được rõ lắm, nhưng hiển nhiên dong mạo nàg xinh đẹp tuyệt vời... Nàg vào trạc 17, 18 tuổi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Cô nương này là ai? Tại sao đột nhiên cô này lại đến đây cứu mình.